

ה) פתח אדך ואמר, לולי י"י עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי. תאנא, במה זכאן ישראל דלא נחתי לגיהנם פשאר עמין, ולא אתמסרון בידוי דדומה, בהאיי את. דהכי תאנא, בשעתא דבר נש נפיק מעלמא, במה חבילי טהירין אתפקדן עליה, זקפין עינא וחמאן האיי את דהוא קימא דקדשא, אתפרשן מניה, ולא אתיהיב בידוי דדומה לנחתא לגיהנם. דכל מאן דאתמסר בידוי, נחית לגיהנם ודאי. ומהאיי את דחלון עלאין ותתאין, ודינון בישינן לא שלטין ביה בבר נש אי איהו זכי לנטורי ליה להאיי את, בגין דהוא אתאחיד בשמא דקדשא בריך הוא. פיון דדוד מלכא לא נטר את קימא דא פדקא חזי, אתעדי מניה מלכותא ואתטריד מירשלים, מיד דחיל, דסבר דיחתון ליה מיד וימסרון ליה בידוי דדומה וימות בההוא עלמא, עד דאתבשר ביה, דכתיב גם י"י העביר חטאתך, לא תמות. בה שעתא פתח ואמר, לולי י"י עזרתה לי, כמעט שכנה דומה נפשי:

ו) פתח אדך ואמר, מאי האיי דכתיב דאמר דוד, והראני אותו ואת נוהו. מאן יכיל למחמי ליה לקדשא בריך הוא. אלא הכי תנינו, בההיא שעתא דאתגזר עליה ההוא ענשא, ודוד ידע דעל דלא נטר האיי את פדקא יאות אתענש בהאיי. דכלא פחדא אחידא וכלא אתרמיז בהאיי את, ולא אקרי צדיק מאן דלא נטר ליה פדקא יאות, הוה בעי בעותיה ואמר, והראני אותו ואת נוהו. מאי אותו. דא את קימא קדישא, דהא דחילנא דאתאביד מנאי. מאי טעמא. בגין דתרינן אליון, מלכותא וירשלים, בהאיי אחידן. ובגין פך תלי בבעותיה, אותו ואת נוהו, דיתהדר מלכותא דהאיי את לאתריה וכלא חד מלה:

ז) פתח אדך ואמר, ומבשרי אחזה אלוה. מאי ומבשרי. ומעצמי מבעי ליה. אלא מבשרי ממש. ומאי היא. דכתיב ובשר קדש יעברו מעליך, וכתיב והיתה בריתי בבשרכם. דתניא, בכל זמנא דאתרשים בר נש בהאיי רשימא קדישא דהאיי את, מניה חמי לקדשא בריך הוא, מניה ממש. ונשמתא קדישא אתאחידת ביה. ואי לא זכי, דלא נטיר האיי את, מה פתיב, מנשממת אלוה יאבדו. דהא רשימו דקדשא בריך הוא לא אתנטיר. ואי זכי ונטיר ליה, שכינתא לא אתפרש מניה. אימתי מתקימא ביה. פד אתנסיב, והאיי את עייל באתריה. דתניא, מאי טעמא, וא"ו ה"א אזלין פחדא. אלא חד דכר, וחד נקבא, אשתתפו פחדא ואקרי חד שמא, פדין חסד עלאה שריא עליהו. באן אתר שריא, בסטרא דדכורא. ומאן חסד. חסד א"ל, דאתי ונפיק מחכמה עלאה ואתעטר בדכורא, ובגין פך אתבסמת נקבא. תו תנינו, אלוה הכי הוא. אל, נהירו דחכמתא. וא"ו דכר, ה"א נקבא, אשתתפו פחדא, אלוה אקרי. ונשמתא קדישא, מהאיי אתר אתאחדת, וכלא תליא בהאיי את. ועל דא פתיב, ומבשרי אחזה אלוה. דא שלימותא דכלא, מבשרי ממש. מהאיי את ממש. ועל דא, זכאין אנון ישראל קדישין דאחידן ביה בקדשא בריך הוא. זכאין אנון בעלמא דין ובעלמא דאתי. עליהו פתיב, ואתם הדבקים בי"י וגו'. ובגין פך, חיים כלכם היום.

אמר רבי אבא, ומה בכל פך אתון חכימין, ואתון יתבין הכא. אמרו ליה, אי צפרי יתעקרו מאתריהו, לא ידעין לאן טאסן. הךא הוא דכתיב, כצפור נודדת מן קנה, בן איש נודד ממקומו. ואתרא דא, זפי לן לאוריתא. והאיי אורחא דילן, בכל לליא פלגותא און נימין, ופלגותא און עסקין באוריתא. וכד און קימין בצפרא, ריחי חקלא ונהרי מיא נהרין לן אוריתא, ואתישבת בלבן. ואתר דא, הא דינוה לעילא זמנא חדא. וכמה סרכי תריסין אסתלקו בההוא דינא על ענשא דאוריתא. וכדין אשתדלותא דילן יממא ולליא, באוריתא הוא. ואתרא דא קא מסייע לן. ומאן דאתפרש מפאון, כמאן דאתפרש מחיי עלמא. זקיף ידוי רבי אבא וברוך לון. יתבו עד דנהר יממא. בתר דנהר יממא, אמרו לאנון דרדקי דקמיהו, פוקו וחמו אי נהר יממא. וכל חד לימא מלה חדתא דאוריתא להאיי גברא רבא. נפקו וחמו דנהר יממא. אמר חד מניהו, זמין האיי יומא אשא מלעילא. אמר אחרא, ובהך ביתא. אמר אחרא, חד סבא הכא, דזמין האיי יומא לאתוקדא בנורא דא. אמר רבי אבא, רחמנא לישזבן. תוה ולא יכיל למללא. אמר, קטרא דהורמנא, בארעא אתפסת. וכך הוה, דההוא יומא חמו חבריא אפי שכינתא ואסתחרו באשא. ורבי אבא אתלהיטו אנפוי פנורא, מחדותא דאוריתא. תאנא, פל ההוא יומא לא נפקו פלהו מביתא, וביתא אתקטר בקטרא. והו חדתן מלי בגויהו, כאילו קבלו ההוא יומא אוריתא מטורא דסיני. בתר דאסתלקו, לא הו ידעי אי הוא יממא ואי לליא. אמר רבי אבא, בעוד דאנון קימין, לימא פל חד מנן מלה חדתא דחכמתא, לאקשרא טיבו למאריה דביתא מריה דהלולא: